

WYSTRZĘGAJ SIĘ CHCIVOŚCI

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 25 lutego

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Iz 14,12-14; Ef 5,5; Joz 7,1-26; J 12,1-8; Dz 5,1-11; 1 Kor 10,13.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Baczenie, a wystrzegajcie się wszelkiej chciwości, dlatego że nie od obfitości dóbr zależy czyjeś życie” (Łk 12,15).

Chciwość jest definiowana jako nieopanowane pragnienie bogactwa i posiadania czegoś, co nie należy do nas. Chciwość jest poważnym problemem — na tyle groźnym, iż jest wymieniana w jednym szeregu z kłamstwem, kradzieżą i morderstwem. Jest tak szkodliwa, iż Bóg wyraźnie zakazał jej w jednym z dzieściu przykazań: „Nie pożądaj domu bliźniego swego, nie pożądaj żony bliźniego swego ani jego sługi, ani jego służebnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego” (Wj 20,17).

Chciwość jest wymieniana jako obrzydliwy grzech, który wyklucza człowieka z Królestwa Bożego: „Albo czy nie wiecie, że niesprawiedliwi Królestwa Bożego nie odziedziczą? Nie łudźcie się! Ani wszetecznicy, ani bałwochwalcy, ani cudzołożnicy, ani rozpustnicy, ani mężołożnicy, ani złodzieje, ani chciwcy, ani pijacy, ani oszczercy, ani zdziercy Królestwa Bożego nie odziedziczą” (1 Kor 6,9-10).

Chciwość na równi ze zdzierstwem, bałwochwalstwem, rozpustą i cudzołóstwem? Tak właśnie napisał apostoł. W tym tygodniu przyjrzymy się temu, jak wielkim złem jest chciwość i co możemy zrobić, by ją pokonać.

Często zadawane jest pytanie, i całkiem słusznie, jak doszło do pojawienia się pierwszego grzechu w Bożym wszechświecie. Dzięki Bożemu objawieniu możemy to w pewnym stopniu zrozumieć. Otóż istotą pierwotnego grzechu była właśnie chciwość. Być może zatem chciwość jest największym pierwotnym grzechem!

Przeczytaj Iz 14,12-14. Jakie informacje zawarte w tych wersetach dotyczą upadku Lucyfera? Jaką rolę odegrała chciwość w tym upadku?

.....

„Niezadowolony ze swego stanowiska, choć wywyższony ponad niebiańskie zastępy, [Lucyfer] ośmielił się pożądać hołdu należnego jedynie Stwórcy. Zamiast umacniać prymat Boga w uczuciach i posłuszeństwie wszystkich stworzonych istot, odważył się zabiegać o ich służbę i lojalność dla siebie. Pożądając chwały, jaką Nieskończony Ojciec obdarzył swego Syna, ten książę aniołów zapragnął władzy, która była jedynie przywilejem Chrystusa”⁴⁰.

Przeczytaj Ef 5,5 oraz Kol 3,5. Do czego Paweł porównał chciwość? Dlaczego użył właśnie takiego porównania?

.....

Ciekawe jest to, że Paweł dwukrotnie stawia znak równości pomiędzy chciwością i bałwochwalstwem. Ludzie dopuszczają się bałwochwalstwa, gdy oddają cześć — to znaczy poświęcają swoje życie — czemuś poza Bogiem, czemuś stworzonemu zamiast Stwórcy (zob. Rz 1,25). Czy chciwość może być pragnieniem czegoś, czego nie powinniśmy mieć — pragnieniem tak silnym, iż staje się to dla nas ważniejsze niż Bóg?

Niewątpliwie początkowo Lucyfer nie wiedział, dokąd doprowadzą go jego złe pragnienia. Podobnie może być z nami. Przykazanie zakazujące chciwości dotyczy jedynie myśli i powinno powstrzymywać nas od czynów prowadzących do złamania także innych przykazań (zob. np. 11. rozdział 2. *Księgi Samuela*).

Przeczytaj 1 Tm 6,6-7. Jak skupianie uwagi na tym, co Paweł napisał w tych wersetach, pomaga nam chronić się przed chciwością?

.....

⁴⁰ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 11.

Był to przypuszczalnie najważniejszy okres w historii Izraela. Po czterdziestu latach spędzonych na pustyni Izraelici mieli wreszcie wkroczyć do Ziemi Obiecanej. W dramatycznych okolicznościach cudownie przekroczyli wzdłuż brzozy Jordana, który zatrzymał się i przestał płynąć, póki nie znaleźli się na jego drugim brzegu. Wydarzenie to zrobiło tak wielkie wrażenie na pogańskich władcach w Kanaanie, iż stracili ochotę do walki (zob. Joz 5,1).

Pierwszym wielkim wyzwaniem w podboju Kanaanu było Jerycho otoczone potężnym murem obronnym. Nikt nie znał wówczas sposobu, by zdobyć tak ufortyfikowane miasto. Jozue także nie miał o tym pojęcia. W odpowiedzi na jego modlitwę Bóg objawił plan zdobycia miasta, a Izraelici wykonali ten plan co do joty. Jednak potem stało się coś niedobrego.

Przeczytaj 7. rozdział Księgi Jozuego. Co stało się po zdobyciu Jerycha i jakie przesłanie dla nas jest zawarte w tej historii?

Gdy czyn Achana wyszedł na jaw, Achan przyznał się do tego, co zrobił, mówiąc, że *zaprażył* (zob. Joz 7,21) tych rzeczy, które później ukrył w swoim namiocie. Hebrajskie słowo *chmd*, przetłumaczone w tym wersecie jako *zaprażyć*⁴¹, jest w innych przypadkach w *Biblii* użyte w pozytywnym znaczeniu. Ten sam bowiem hebrajski rdzeń występuje w Dn 9,23, gdy Gabriel mówi Danielowi, że jest on „bardzo miły”.

Jednak w Joz 7,21 *chmd* oznacza coś złego. Wbrew wyraźnemu nakazowi, by nie zabierać nic ze zdobytego miasta (zob. Joz 6,18-19), Achan uczynił to, co zakazane, ściągając przekleństwo na cały naród. Po klęsce pod Aj Jozue obawiał się, że „usłyszą to Kananejczycy i wszyscy mieszkańcy tej ziemi, zwrócą się przeciwko na

mi i wytepią imię nasze z tej ziemi. Co wtedy uczynisz dla wielkiego imienia twego?” (Joz 7,9). Mówiąc innymi słowy, Pan pragnął posłużyć się tym zwycięstwem jako przykładem swojej mocy dla okolicznych narodów i dowodem swego działania dla dobra swojego ludu. Podbój Kanaanu miał być dla narodów swego rodzaju świadectwem mocy Jahwe. Klęska pod Aj pociągnęła za sobą nie tylko śmierć wielu Izraelitów, ale także wypaczyła świadectwo przeznaczone dla pogan.

Pomyśl o tym, jak łatwo przyszło Achanowi uzasadnić jego postępowanie: *To przecież nic w porównaniu z resztą łupu. Nikt się o tym nie dowie. Komu to może zaszkodzić? Przecież moja rodzina potrzebuje środków do życia. Jak możemy się uchronić przed tego rodzaju niebezpiecznymi usprawiedliwieniami?*

⁴¹ BKR: *bardzo chcieć posiąść*, BG: *pożądać*, BRP: *ulec złym myślom*, UBJW: *złakomić się* (przypr. red.).

Jedną z najtragiczniejszych postaci w historii biblijnej jest Judasz Iskariot. Człowiek ten był jednym z dwunastu uczniów, którzy otrzymali jeden z największych przywilejów w dziejach — przebywali z Jezusem w czasie Jego publicznej działalności i uczyli się wiecznych prawd wprost od Niego. Jakież to smutne, że wielu z tych, którzy otrzymali znacznie mniej Bożego światła niż Judasz, mimo to przyjęło zbawienie, podczas gdy Judasz, jak wiemy, wybrał wieczne potępienie.

Co się stało z Judaszem? Na to pytanie możemy odpowiedzieć jednym słowem: Chciwość. Zgubiły go jego złe pragnienia.

Przeczytaj J 12,1-8. Jaki czyn Marii zwrócił uwagę uczestników wieczery? Jak Judasz zareagował na to, co zrobiła Maria? Dlaczego? Co odpowiedział na to Jezus?

.....

Łagodne napomnienie udzielone przez Zbawiciela w odpowiedzi na Judaszową krytykę podyktowaną chciwością sprawiło, że Judasz wyszedł z wieczery i udał się wprost do pałacu arcykapłana, gdzie zebrali się wrogowie Jezusa. Zaoferował, że wyda im Jezusa za sumę znacznie mniejszą niż dar Marii (zob. Mt 26,14-16).

Co się stało z Judaszem? Dlaczego mając tak wspaniałe możliwości i tak wielkie przywileje, dopuścił się czegoś tak złego? Według Ellen G. White, Judasz „kochał Wielkiego Nauczyciela i pragnął być z Nim. Odczuwał pragnienie zmiany własnego charakteru i życia i miał nadzieję doświadczyć tego przez łączność z Chrystusem. Zbawiciel nie odrzucił Judasza. Przyznał mu miejsce wśród dwunastu. Zaufał mu, powierzając pracę ewangelisty. Obdarzył go mocą uzdrawiania chorych i wypędzania demonów. Lecz Judasz nie doszedł do całkowitego podporządkowania się Chrystusowi”⁴².

Wszyscy mamy wady charakteru, ale jeśli poddamy je Bogu, mogą one zostać pokonane dzięki Jego działaniu w nas. Ale Judasz nie poddał się w pełni Chrystusowi, a grzech chciwości, który mógł pokonać w mocy Chrystusa, wziął nad nim górę i przyniósł tragiczne żniwo.

Kto z nas nigdy nie zmagał się z chciwością? W tym przypadku Judasz pożądał pieniędzy. To pragnienie doprowadziło go do kradzieży (zob. J 12,6), a ostatecznie do nielojalności wobec Jezusa.

Ta przerażająca lekcja powinna uświadomić nam wszystkim, jak wielkim niebezpieczeństwem jest tolerowanie chciwości. Może się wydawać, że to niewielki problem, ale jeśli chciwości nie postawi się tamy, doprowadzi ona do tragedii — utraty życia wiecznego.

⁴² Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 527-528.

Był to niezwykle czas w dziejach Kościoła. Po wielkim wylaniu Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy apostołowie głosili ewangelię z mocą, a wierzący tysiącami przyłączali się do Kościoła.

„A gdy skończyli modlitwę, zatrzęsło się miejsce, na którym byli zebrani, i napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym, i głosili z odwagą Słowo Boże. A u tych wszystkich wierzących było jedno serce i jedna dusza i nikt z nich nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne” (Dz 4,31-32).

Ananiasz i Safira mieli przywilej należeć do rodzącego się Kościoła, obserwować jego rozwój oraz widzieć przejawy działania Ducha Świętego z niespotykaną dotąd mocą. „Nie było też między nimi nikogo, który by cierpiał niedostatek, ci bowiem, którzy posiadali ziemię albo domy, sprzedając je, przynosili pieniądze uzyskane ze sprzedaży i kładli u stóp apostołów; i wydzielano każdemu, ile komu było potrzeba” (Dz 4,34-35).

W tej sytuacji Ananiasz i Safira, najwyraźniej pod wrażeniem tego, co się działo, pragnąc mieć w tym swój udział, postanowili sprzedać część swojej posiadłości i oddać pieniądze w darze Kościołowi. Mieli dobre chęci.

Przeczytaj Dz 5,1-11. Co było gorsze — to, że zatrzymali część pieniędzy dla siebie, czy to, że skłamali w tej sprawie? Dlaczego zostali tak surowo ukarani?

.....

Na pierwszy rzut oka mogło się wydawać, że szczerze pragnęli złożyć dar na dzieło Boże. „Jednak później Ananiasz i Safira zasmucili Ducha Świętego, ulegając chciwości. Zaczęli żałować złożonej obietnicy, tak że wkrótce utracili cenny wpływ błogosławieństwa, które rozgrzało ich serca pragnieniem czynienia wielkich rzeczy dla sprawy Chrystusa”⁴³. Mówiąc innymi słowy, choć początkowo mieli dobre intencje, to jednak chciwość wzięła nad nimi górę, a nie chcąc przyznać się do tego, udawali kogoś, kim nie byli.

„I wielki strach ogarnął cały zбір i wszystkich, którzy to słyszeli” (Dz 5,11). Po tym wydarzeniu członkowie Kościoła z pewnością stali się bardziej skrupulatni w kwestii oddawania dziesięciny. Jednak to smutne wydarzenie nie zostało zapisane w *Biblii* jako ostrzeżenie przed niewiernością w oddawaniu dziesięciny. Czego wydarzenie to uczy nas o skutkach chciwości i o tym, do czego prowadzi nas chciwość?

.....

⁴³ Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 44.

Chciwość to problem serca, podobnie jak pycha i egoizm, więc często bywa niedostrzegana, a przez to jest jeszcze bardziej niebezpieczna i zwodnicza. Wystarczająco trudno jest pokonać oczywiste grzechy, takie jak kłamstwo, cudzołóstwo, kradzież, bałwochwalstwo czy lekceważenie soboty. Grzechy te przejawiają się w zewnętrznych zachowaniach, które wymagają wcześniejszego przemyślenia. Ale jak pokonać złe myślenie? To naprawdę trudne.

Przeczytaj 1 Kor 10,13. Jaka obietnica jest nam dana w tym wersecie i dlaczego ważne jest jej zrozumienie w kontekście problemu chciwości?

.....

Jak dzięki mocy Bożej możemy się wystrzegać tego niebezpiecznego i zwodniczego grzechu?

1. Postanów służyć Bogu, polegać na Nim i należeć do Jego rodziny. „Wybierzcie sobie dzisiaj, komu będziecie służyć (...). Lecz ja i dom mój służyć będziemy Panu” (Joz 24,15).

2. Módl się codziennie zgodnie z przesłaniem *Modlitwy Pańskiej* zapisanej w Mt 6,13:

— „I nie wódź nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego; albowiem twoje jest Królestwo i moc, i chwała na wieki wieków”.

Gdy odczuwasz pragnienie posiadania czegoś, co nie należy do ciebie, módl się, powołując się na biblijne obietnice zwycięstwa (zob. 1 Kor 10,13).

3. Regularnie studiuj *Biblię*. „W sercu moim przechowuję słowo twoje, abym nie zgrzeszył przeciwko tobie” (Ps 119,11).

Jezus osobiście zetknął się z problemem grzechu. Był kuszony pod każdym względem, podobnie jak my. Aby mieć moc do odparcia pokus, spędzał całe noce na modlitwie i łączności z Ojcem. Odchodząc z ziemi, Jezus pozostawił przetartą drogę — własny przykład i obiecaną moc, aby każdy człowiek mógł żyć w wierze i posłuszeństwie oraz rozwijać charakter na podobieństwo Jego charakteru.

„Szukajcie Pana, dopóki można go znaleźć, wzywajcie go, dopóki jest blisko! Niech bezbożny porzuci swoją drogę, a przestępca swoje zamysły i niech się nawróci do Pana, aby się nad nim zlitował, do naszego Boga, gdyż jest hojny w odpuszczaniu!” (Iz 55,6-7).

Jakich skutków chciwości doświadczyłeś w swoim życiu? Czego cię to nauczyło? Czego jeszcze powinienes się nauczyć z tych doświadczeń?

.....

DO DALSZEGO STUDIUM

Po zdobyciu Jerycha, Achan nie był jedynym, który przyniósł srebro i złoto do obozu izraelskiego. Jozue polecił Izraelitom przynieść całe srebro i złoto oraz przedmioty z miedzi i żelaza, by złożyć je w skarbcu domu Bożego (zob. Joz 6,19.24). Natomiast wszystko inne zostało spalone. Jednak Achan był jedynym, który zatrzymał coś z tego łupu dla siebie.

„W całej ogromnej rzeszy Izraelitów znalazł się tylko jeden człowiek, który w tak uroczystej godzinie triumfu i sądu ośmielił się przestąpić rozkaz Boży. Widok kosztownej szaty z Synearu wzbudził chciwość Achana. I nawet wtedy, gdy stanął przez nią twarzą w twarz ze śmiercią, nazwał swój łup:

— »Piękny płaszcz babiloński« (Joz 7,21).

Jeden grzech pociągnął za sobą następne i Achan przywłaszczył sobie złoto i srebro należące do skarbcu Pańskiego — okradł Boga z pierwszych owoców ziemi kananejskiej⁴⁴.

Wśród znaków czasów ostatecznych na dwóch pierwszych miejscach Paweł wymienia te, które dotyczą naszej postawy wobec pieniędzy i dóbr materialnych: „A to wiedz, że w dniach ostatecznych nastaną trudne czasy: Ludzie bowiem będą samolubni, chciwi...” (2 Tm 3,1-2). Egoizm i chciwość to wyróżniające się cechy ludzi w czasach ostatecznych — naszych czasach.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Przeczytaj uważnie 1 Tm 6,6-10: „I rzeczywiście, pobożność jest wielkim zyskiem, jeżeli jest połączona z poprzesławianiem na małym. Albowiem niczego na świat nie przynieśliśmy, dlatego też niczego wynieść nie możemy. Jeżeli zatem mamy wyżywienie i odzież, poprzestawajmy na tym. A ci, którzy chcą być bogaci, wpadają w pokuszenie i w sidła, i w liczne bezsensowne i szkodliwe pożądliwości, które pogrążają ludzi w zgubę i zatracenie. Albowiem korzeniem wszelkiego zła jest miłość pieniędzy; niektórzy, ulegając jej, zboczyli z drogi wiary i uwikłali się sami w przeróżne cierpienia”. Podczas wspólnego studium biblijnego omówcie przykłady ludzi, którzy z powodu chciwości *uwikłali się w przeróżne cierpienia*. Takich przykładów nie trzeba długo szukać. Wiedząc, że potrzebujemy pieniędzy do codziennego życia, jak możemy znaleźć zrównoważoną postawę wobec spraw materialnych i nie wpaść w pułapkę, przed którą ostrzega nas Paweł?

2. Czego jeszcze poza pieniędzmi możemy chciwie pragnąć?

3. Czym różni się uzasadnione pragnienie posiadania czegoś od niezdrowej chciwości? Kiedy uzasadnione pragnienie czegoś może się przerodzić w chciwość?

⁴⁴ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 369.